

Jan Hrušínský: *Sen o divadle*

Jen málokdo má v životě tak jasně daný „kód“ své profesní cesty jako Jan Hrušínský. Vůně líčidel a potlesk publika vábí členy jeho rodu už po generace. A i když měl občas někdo z nich zaječí úmysly, stejně ho pokaždé jakási síla zavedla zpět – na divadelní jeviště nebo před kameru.

Například Janův bratr Rudolf Hrušínský mladší absolvoval na Pražské konzervatoři akordeon a jeho snem bylo jít studovat kameru na FAMU. Ze snu sešlo, Rudolf je dnes populárním hercem. Jeho syn Rudolf Hrušínský nejmladší byl zase filmovou hvězdou teenagerů konce 80. let. Dcera Jana Hrušínského Kristýna dnes studuje herectví na pražské DAMU.

Sám Jan Hrušínský, kdysi až patologický milovník Beatles, původně po divadle vůbec netoužil. Chtěl vlastní kapelu. A také si ji založil: „Hrál jsem na basovku. Byl jsem tím hrozně zasažený. Vůbec jsem to neuměl, neměl jsem žádný talent, ale strašně mě to bavilo. Nosil jsem dlouhé vlasy, rolák, černé brýle a cítil se úžasně.“ To mu bylo šestnáct a přes všechny hudební spády už také šlapal po cestičce svých předků jako student hereckého oddělení Pražské konzervatoře.

Tehdy Janovu rodnému domu věnoval herecký svět otce Rudolfa, legendy českého divadla a filmu. Kolem prostřeného stolu u Hrušínských měli svá pevná místa Werich, Kopecký, Kemr, Menšík... Dlouhé debaty končící často za ranního kuropení, kterých se Jan s bratrem Rudolfem mnohdy nedobrovolně účastnili, neb cvičené hlasy některých jejich aktérů po pár skleničkách dobrého pití nabyly

Jan Hrušínský věří, že jeho divadlo má svého strážného anděla: jeho otce, herce Rudolfa Hrušínského. I on kdysi snil o své vlastní scéně.

na intenzitě, jako by ty dva stále znova a znova naváděly ke stejnému cíli. Divadelnictví prostě synové Rudolfa Hrušínského dostali do kolébky a z předurčené cesty nebylo možné sejít, obzvlášť v tak vybrané společnosti.

Rodinné kouzlo

Základní kámen herecké tradici položil Janův pradědeček Ondřej Červíček, odchovanec J. K. Tyla, který v roce 1883 obdržel od rakousko-uherských úřadů koncesi k provozování vlastní divadelní společnosti. Byl to převážně rodinný podnik, kde se začal psát příběh jednoho z nejstarších hereckých rodů této země. Jak k němu přišli Hrušínsští? Prostě. Dcera principálova syna se jednoho jara provdala za Rudolfa Böhma-Hrušínského (jméno si nechal změnit po válce, přišlo mu příliš německé), pozdějšího člena Osvozeného divadla, Divadla Vlasty Buriana a dalších scén. V divadle v dnešní Nové Včelnici, kde žili, se posléze manželům Hrušínským doslova za jevištěm narodil syn Rudolf. Sám Janův otec však divadelní společnost nikdy neřídil.

Rodinnou tradici po pradědečkovi Červíčkovi převzal až Jan, když roku 2002 založil Divadelní společnost Jana Hrušínského. Byl to zásadní krok, kterému předcházelo nelehké období. Jan musel nejprve po 28 letech opustit trvalé angažmá, pak byl chvíli na volné noze, na nějakou dobu dokonce potřeboval opustit herectví úplně. Jen na chvíli, ale přece. „Najednou mě hraní přestalo bavit. Ocítl jsem se párkrát ve službách

Jan Hrušínský a jeho Jezerka. Po nelehkém období přišel úspěch.

lidí, kterých jsem si nevážil, kteří neměli k tomu, co jsme dělali, moc co říct, a přesto rozhodovali... Tak jsem zkusil něco jiného.“ A začal fotografovat. Vybral si balet, a přestože zachytit taneční pohyb není zrovna jednoduchá disciplína, zakrátko měl vlastní autorskou výstavu ve Vídni a jeho fotografie byly otištěny v prestižním tokijském časopise o fotografii. „Dobře se to rozjelo hned od začátku, ale já se tím nechtěl živit, v tom byla moje svoboda. Fotil jsem jen to, co jsem chtěl, nikdo mi do ničeho nemluvil, dělal jsem pouze to, z čeho jsem měl opravdu radost.“ Pak ale přišly další herecké nabídky a Jan se opět vrátil na divadelní jeviště. Prostě nastala vhodná doba, aby někdo z rodu Červíčků-Hrušínských začal zase dělat vlastní divadlo.

Kroky do dětství

Tehdy se dalo dohromady pár přátel a kolegů, z Jana se stal principál. Nastudovali hru Woodyho Allena *Zahraj to znovu*, *Same* a nastoupili kočovný život. Jezdili po celé republice, hostovali v pražském divadle Gong.

Formálně sídlila Divadelní společnost Jana Hrušínského v nuselském domě, kde se Jan narodil a vyrostl. A když se jednou vydal na městský úřad Prahy 4 požádat o finanční podporu pro nové představení, vrátil se s nabídkou zúčastnit se výběrového řízení na Jezerku, kde v bývalém kulturním domě měla vzniknout nová divadelní scéna: „Tam to znám, do toho parku nikdo nepřejde, žádná šance.“ To bylo první, co ho napadlo. U tohoto závěru zůstal ještě pár měsíců, než

šel opět kvůli něčemu na radnici. Vyřídil, co chtěl, a že právě končila možnost zúčastnit se výběrového řízení, ptali se ho, zdali to opravdu nechce zkusit. „Šel jsem se tedy na to místo podívat a doslova se mi podlomila kolena. Úplně jsem zapomněl, jak je tam nádherně, jaká krásná, klidná energie tam vládne. Vypracoval jsem krátký elaborát o tom, co budeme dělat, a podal ho. Rozhodl jsem se, že to zkusím, že to má cenu, i když třeba rok dva nikdo nepřejde a já si namelu čumák.“

Jako by si pustil film ze svého dětství: park za rohem, jako malý kluk si v něm hrál, prožíval tam první lásky, ve čtvrté třídě stál právě v tamním kulturním domě poprvé na jevišti. „Hrál jsem skřítko. Táta mi přinesl z Národního divadla

Rudolf Böhm-Hrušínský a Hermína Hrušínská-Červíčková

Rudolf Böhm-Hrušínský se synem Rudolfem Hrušínským

Rudolf Hrušínský se synem Janem Hrušínským

Lidové divadlo měst venkovských pro zemi českou.

Vedoucí Rud. Hrušínský, býv. člen praž. div. Svandova, Uranie a Akropolis. Koncesse V. Červíček.

Rozkošná veselohra s mladičkým 16tiletým hercem **Rud Böhem**, který absolvoval v minulé sezoně řadu významných rolí v pražském divadle „Akropolis“ s pronikavými úspěchy a sponntanním uznáním veškeré pražské kritiky.

KOTRMELCE MLÁDÍ

Veselohra o 3 dějstvích od Shamma a Färbra. — Režie a scéna: Rud. Hrušínský.

Dr. Jeremiáš, gymn. ředitel
Gustav Enderle, profesor
Lotka, jeho dcera
Paní Hulčová

R. Hrušínský
V. Budínský
H. Hrušínská
A. Budínská

Oktaván Hofmann
Školník Grumbiegel
Paní Alžběta Hofmanová
Děj v menším městě. Čas přítomný.

RUDA BÖHM
F. Červíček
R. Řeháková

Po prvním dějství delší přestávka.

Začátek přesně o 8. hodině več.

Ceny míst: I. m. 5 Kč, II. m. 3-50 Kč, III. místo 2-50 Kč, k stání 1-50 Kč.

Upozorňujeme na velmi výhodné blokované předplacení pěti nebo deseti her! Informace u všech členů divadla!

PŘÍŠTÍ SOBOTU ODPOL. vzorné představení pro mládež.

Zamluvte si již dříve vstupenky! — Těšíme se na Vás!

Chci, aby na Jezerce hráli *lidé,* *kterí mají* k profesi co říct...

fousy, na které jsem si neustále šlapal. Vlastně jsem tady slyšel poprvé smích z hlediště, což mě naprosto uchvátilo.“ Možná už tam to pro něj začalo. Smích diváků byl každopádně jeho prvním velkým hereckým úspěchem.

Bitva každý den

Úžasnou zprávu o vítězství v konkurzním řízení si užil, jak se patří, i když mu přibýlo množství starostí a povinností. Měl štěstí, že pronájem divadla získal rok před dokončením velkorysé rekonstrukce celého objektu. Mohl tak společně s architektem změnit některé části původního projektu k obrazu svému a podílet se na konečné podobě divadla.

Pojmenoval ho Divadlo Na Jezerce a vedle principála a herce se stal – spíš z leknutí – i producentem. Není zrovna

lehké sehnat peníze na provoz divadla, o tom by mohl dlouze vyprávět. Například žádost o grant je podle jeho zkušeností dost ponižující a poměrně podivnou záležitostí. „Představte si třeba, že v komisi ministerstva kultury sedí spolujatelka konkurenčního divadla, je sama žadatelkou o grant a ještě dělá pro ostatní členy komise zpravodajku o vašem divadle, a to aniž by tam kdy vkročila. Pak jdete na veřejné slyšení na magistrát, kde v komisi sedí další profesionální žadatelka o granty a samo sebou, že na rozdíl od ní nedostanete ani deset haléřů.“

Je to trochu absurdní bitva, říká, ale nemíní ji zatím vzdát. „Pro mou maminku začínal každý den novým příběhem. Věřila, že se mají věci smazat a začít znovu. Snažím se to brát také tak. Věděl jsem, že to všechno nebude procházka růžovým sadem. Pravda, myslel jsem si naivně, že je to má cesta k větší svobodě, a on je to naopak mnohem větší závazek a zodpovědnost, protože ji nesu i ve chvíli, kdy na jevišti sám nestojím. Diváci si koupili lístek, nemůžu to jen tak nechat...“

Anděl strážný

Divadlo Na Jezerce má dnes už své stálé diváky, u pokladny se pravidelně tvoří fronty na lístky, řada představení je vyprodaná. To vše je pro Jana Hrušínského velkou satisfakcí, potvrzením smyslu toho, co dělá. „Mým cílem vždycky bylo, aby naše divadlo bylo kvalitní. Aby nehrálo pitomosti, bylo profesionální, aby v něm hráli lidi, kteří mají k profesi co říct. To se mi, myslím, zatím daří.“

Jak by také ne. Tohle divadlo má totiž svého anděla strážného. „Když jsem divadlo otvíral, přinesl mi jeden přítel zvláštní dárek – videonahrávku rozhovoru, který s tátou dělal začátkem osmdesátých let Marek Eben. Nikdy předtím jsem tenhle rozhovor neviděl. Ti dva si povídali o divadle a najednou táta řekl: Mým celoživotním snem je mít vlastní divadlo. Podlomily se mi nohy. Rozhovor byl totiž natočen tady na Jezerce...“ ■

- **Jan Hrušínský, (*1955)**
- vystudoval herectví a divadlu se
- profesionálně věnuje od roku 1976.
- Byl členem Činoherního divadla v Ústí nad Labem, později vystřídal několik pražských scén. Hrál v mnoha filmech (namátkou *Dívka na koštěti, Lásky mezi kapkami deště, Ceremoniář...*).
- Dnes stojí v čele své vlastní divadelní společnosti, od roku 2004 mají stálé prostory v Divadle Na Jezerce v Praze.
- Účinkují zde významné herecké osobnosti (Věra Kubánková, Miluše Šplechtová, Barbora Hrzánová, Jiřina Bohdalová, Jan Tříska, Radek Holub...)
- a režiséři (Juraj Herz, Jan Hřebejk, Vladimír Strnisko a další).